

عنوان مقاله:

تبیین جایگاه رئیس جمهور در قانون اساسی از منظر کارآمدی نهادهای سیاسی در ج. ا. ایران

محل انتشار:

دو فصلنامه پژوهش سیاست نظری، دوره 15، شماره 29 (سال: 1400)

تعداد صفحات اصل مقاله: 24

نویسنده:

سیدرضا شاکری - استادیار گروه علوم سیاسی، پژوهشگاه علوم انسانی و مطالعات اجتماعی جهاد دانشگاهی، ایران

خلاصه مقاله:

نهادهای سیاسی در پرتو تحول اندیشه و نظریه های سیاسی می توانند امکانات و محدودیت های جدید را نشان دهند. رئیس جمهور در قانون اساسی کشورمان، جایگاه مهم و تعیین کننده ای دارد که برآمده از رأی مستقیم مردم. تنفیذ مقام رهبری، نمایندگی حاکمیت ملی ایران در نسبت با سایر کشورها و چهره نمادین ملی است. امروزه که از قدرت دولت ها و حکومت ها فرو کاسته شده و در عوض مسئولیت های انسانی و فردی در قلمروهای مختلف جامعه. سیاست و اقتصاد و در مسایل مشترک بشری برجسته شده است. جایگاه رئیس جمهور نیز بر اساس خوانش های تازه واجد چنین ظرفیت هایی می شود. پرسش این پژوهش این بود که نقش و جایگاه رئیس جمهور در قانون اساسی با توجه به شاخص های کارآمدی چیست و چگونه می توان این جایگاه را در عمل ارتقا داد تا کارآمدی نیز درجه بالاتری را تجربه کند. جایگاه رئیس جمهور در این مقاله با هدف شناخت و تبیین امکانات جدید عمل سیاسی مطالعه می شود. این موضوع بر مبنای مولفه های کارآمدی و درون نظریه نهادگرایی هنجاری بررسی می شود. یافته های این بررسی نشان می دهد که وجه عاملیتی و انسانی رئیس جمهور که در قانون اساسی جمهوری اسلامی ایران و به ویژه در سوگندنامه او و در ارتباطش با مردم و افکار عمومی برجسته می شود. بر جنبه ساختاری و سازمانی آن غلبه دارد و از این منظر می تواند ابعادی از اهمیت جایگاه رئیس جمهور را آشکار نماید.

کلمات کلیدی:

رئیس جمهور کارآمدی، مسئولیت، قانون اساسی و جمهوریت و اسلامیت

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/1700961>

